

Nhớ quá Sài Gòn

Liên Bình Định

Nhớ quá Sài Gòn! Sài Gòn, tên còn mãi trong
tôi! Nhớ quá đi thôi, ta một đời thầm gọi tên
"em"! Sài Gòn năm xưa: như ngàn hoa thắm khi xuân
về, như nàng thơ... nói sao cho vừa, ngàn sau... ta nhớ
mãi! Nhớ quá Sài Gòn! Người tình xưa lạc bước nơi
nào? Mênh mang tình buồn, ru hồn mình tượng đá rong
rêu. Sài Gòn nay đây, đâu tuổi xanh ước mơ một
đời! đâu niềm tin chứa chan hy vọng! Ta mất "em" Sài

gòn! Ôi, Sài gòn! Ôi, Sài gòn!

"em" Sài gòn, ta còn miên man chiêm bao. Một trời mộng

mơ; một thời để nhớ; và một đời luyến

mf tiếc..., *rit.* Với tháng năm buồn, *mp* thương...! Nhớ quá Sài

gòn! bạn bè xưa giờ khắp muôn nơi. Phố xá xôn

xao, ta một mình lạc loài, chơi với. Sài gòn nay

đây, con đường xưa nữa đâu tên gọi? sân trường xưa... có đâu đợi

rall. chờ? Thương quá Sài gòn ơi!!!

Để hết chờ? thương quá Sài gòn ơi!!!